

P. Nagy István
Alkalmatlan évszak

Forum

P. NAGY ISTVÁN 1961-ben született a dél-bánáti Székelykevéen. Itt fejezte be az általános iskolát, a középiskolát pedig Pancsován és Kovinban (kulturológiai szakon). Jelenleg az újvidéki Bölcsészettudományi Kar Magyar Tanszékének hallgatója. A Képes Ifjúság irodalmi rovatát szerkeszti. 1978 óta publikál. Versei az Új Symposionban, Híd-ban, és más jugoszláviai magyar lapokban jelentek meg.

P. NAGY ISTVÁN • ALKALMATLAN ÉVSZAK

GEMMA KÖNYVEK 17.

P. NAGY ISTVÁN

ALKALMATLAN
ÉVSZAK

(versek)

FORUM KÖNYVKIADÓ

(HOGY ITT VAGYOK...)

hogy itt vagyok lepiszkosodva
tele limlommal behorpasztott
konzervdobozokkal esőverte fehérítő
csontokkal kit érdekel
ha ülepemre éktelen foltokat varrok
kit érdekel krumpliorrom
homlokomon a jókora dudorok
és egyáltalán hogy vagyok
akár úgy is ahogy az angyalok
ha megadásra kényszerít a rím
nyavalygásaim hogy forrón szeretem
inni a kávéét ím életellenes
élősvi természetű az én költészetem
nem a fák csöndjéről tengerek
szeléről kimondott szó rengéséről
állatok nyugalmáról idesereglett
madarak csontvázáról nem talajmintáról
téglapadlóról írok nem arról
hogy nagyon trehányul érzem magam
majdnem sürgönystílusban
írom verseimet
velem nem üzérkedtek az égiek
jól bírom a kánikulát és télen a hideget
és újra összezördülnek a sorvégek
és napirenden vannak a veszekedések
és franc marc kék ördöglovai
nyihognak az őszi ködökben írom
hűvös szél cibálja hajfürtjeimet
kabáthajtókámról lefújja a porszemeket

csöndes ház ez ahol lakom
szelelőlyuk nagyságú réseket
hagyok a sorok között
tulajdonképpen semmi bajom
talán majd akad egy rosta-lyuk
amin én is keresztülpottyanok

CSONKA ARCOK

P. J.

Szükségét végzi a vers, olvastam valahol.
Ablakomhoz koppanó csali félelem: madár, ág.
Írok.

— Előhívom a lehetetlent.

Rajta madár, s egy szelíd állat a szürkületben.

Rajta táj, ember, sziklafal.

Írok, büntetlenül.

Rajta.

(Sok fal nő körénk így,
de kemények és halhatatlanok
leszünk, mint amilyen
kemény és halhatatlan az a
sövénymetsző, ki nem nyes le
egy-egy későn előbukkanó oldalágat,
kipattanó rügyet, mit a tavasz
még fellobogtat.)

ÉPPEN EZÉRT

tandori dezsőnek

folyamatosan dadogok
— (ebbe sűrítelnék tízezer verssort) —
hozzánövök fénytelen tükörhöz
keserű madártorokkal
maradék erőmmel
dugni kell tőlem a ragyogást
az üvegcserepet is marékra fogom
csillogó fémgolyókon sebhegedések
vakságom kitapintható
mert hiszen éppen ez az igazi
valami madártorokból kiugratni
csodálkozni
a helyzetjelentésen
és, én is és ezek a sorok
is éppenséggel

M. F.

kevéssel hajnal előtt
egy pannón kisváros
frissen meszelt falai közt
merült föl a teremtés ősködéből
eldugta a követ a homloka mögé
nézzétek hogy patakzik szakálláról
ez a sok szín
ez a sok nép
meg ez a rengeteg drótcsomó
gyökeres orvoslásra váró torzó

„HIDEGPRÓBA”

vagy túl nehéz kolonc a tájon
majd elföldel vastagon a rom
innen a levelek
a madarak
itt mesepókok merevülnek csak
háttal a viharnak
szt. péter nyitogatja az égi kapuszárnyakat

HAJNÓCZY PÉTER VILLAMOSOZIK

Leengedik a spalettákat.
A hullákat preparálás előtt lemossák.
Fürdőszó eszi a szemhéjakat.
Repedeznek. Mögöttük
csak az eltompult fény.
Öblögetik a tárolóedényeket.
Zörög a villamos.
Hajnóczy Péter villamosozik.
Dúdol a szám.
„Becsés az irhám” — énekel
a balek, s mint színpadon
a sértődékenyek —
kiköp a járdaszélre.
A szélben a férgek rohamosan öregednek.
A telek is felhígnak.
Dér permetez.
Zörög a villamos.

PÁZMÁNY LEVELE P.-HEZ

ahogy szigorodik a tél
látom az igazság kútfejét úgymond
béfödven még
kiharcolhatjuk a lehetetlent
igen tisztelt uram cardinalis pázmány
ezenfelül még a madarak is
átizzadják a telet
tanulhatnánk tőlük
zápult törekvés fajtalan embernél
nemde ellenben a sz.-írás sok
helyeken arra igazít hogy
a hangyáktul gólyáktul fecskéktül
vegyünk értelmet és okoskodjunk
— bédugni fülünket ím
nem adatott

NEM-ZE-DÉK-ÉK

irodalmunk vadócával beszélgettem a minap
nincsenek „egy hangú” költőink mondta
olyanok akik beharangoznák az évszakováltásokat
hogy itt a tavasz és visszaköltöznek a fecskék stb.
ilyesmiről minálunk már nem
írnak itt nekünk semmi keresnivalónk
ebben a városban ebben a vároldalban
ebben a költészetben
nálunk a költők mind apagyilkosok
feleltem és kérdeztem
cipőzsinórja megoldódott
megálltunk az útkereszteződésnél
mérhetetlen távolságra egymástól
„mi nem tartjuk kötelezőnek a forradalmat”
kérdésem magamtól válaszoltam neki
ki megtanított arra hogyan kell szíveink
dobogását lehalkítani
pontosabban szólva rühellem a „nyájszellemet” és
szerintem a „nemzedék” szó önkényes kitalálás
aha bólogatott semmitmondóan t.
aha mormolta néhány nappal később
mikor véletlenül összefutottunk a rádióban
de ezúttal jóval hangosabban
nagyon szétszéledtetek
valami olyat mondtam hogy mily nehéz
az ha nem szabad felnőni láthatóan azért
mert valakinek a gyermeke meghalt
persze titkon kiállunk az esőre
hadd serdüljünk nagyra
minek azzal gondolni aki már úgylis halott

mondta t. aki közismerten a tehetségesnek
vélt fiatal tollforgatók lelkes istápolója minek
ezzel is föladvá a leckét
az északi városrész felől jöttek
a kivilágított buszok kulisszái mögött
nyafogó kis csajok
valahonnan felszedett kis csajok
akár a szobadíszek illatszeres tégelyek
az új híd felől szabályos időközökben
érkeztek a széllökések
minek mondja t. peckesen emelgetve lábait
ügyes testcsellel kikerülve egy rádiózenére
vonagló feketebőrűt minek
imígyen társalogva captattunk
a belváros felé 1984 márciusában
késő délutáni szürkületben

PIHENŐSZOBA

PILLANAT

kinyitod a szád

felhasított vászon
fehérre meszelt házfalak
színtiszta halak a víz alatt

TÉL HA JÖN

tél ha jön versemben megfagy az élet
a magasban összekoccannak a fagyott faágak
villás ágaikon vatta-felhők
vatta-felhőkben csapzott madarak
szivarcsonkom elnyomom egy viharvert felhőn
tereferéim is nyúlósabbak istennel
bagós lehelettemmel magamhoz édesgetem
a kopott szemű kerubokat
látom amint lovaik
patáit kenetik csodafűvel
s alatt a lefagyott fülű
gyanútlan hapsik
részegen hazatántorognak

MEMENTÓ

annának

ez idő tájt
míg alszunk áttüzesedve
egymásbasülve reggelente
lecsúszik rólunk a takaró
védtelenül ér az utca felől a szél

szóra bír-e az idegen csend

„MINT AHOGY AKKOR SEM . .

É-NEK

az út a lejtő vége felé
az üresen álló nyaralóházaknak fordul
vörössalagos teniszpályák mellett vezet
majd beletorkoll
egy fákkal szegélyezett
stadion-nagyságú tisztásba
a tisztás végén a facsoportok közt
egy mellékösvény kanyarog az erdészházig
kétszáz lépésnyire a háztól
betonkeretbe fogott emésztőgödör
arrébb gyeptér
„éjszaka van itt huzat meg por
a szél kivágta az előszoba ajtaját
lebegteti a függönyt”
vasszürke hajszálak hajladoznak a léghuzatban
spirálisan csavarodnak kígyóznak
rátapadnak a szemöldökcsontra halántékra
szoros fonatban a fül mögé ívelnek
— a fecskék belesimulnak a felhőhullámokba
milyen az időbeosztásuk
ha csak szárnyalnak szárnyalnak délnek
emlékeznek-e az időre
— még világos van írom
alámerülnek az ablak alatt
hideg nyugtalanságban kardcsapás-villanások
— elpusztulnak a legyek írom
csak apró pöttyök maradnak utánuk
az ablaküvegen eltévednek a légáramlatban
a megsűrűsödött homályban
— közben vége lett a lapnak

„meg az életnek meg a napnak
és akár gondolhattam is valamit
míg kiszakítottam egy újabb napot/lapot
és huszadszorra meggyúlott az öngyújtóm
túlzás harmadszorra kevés ötödszörre
túlzás stilizálás akár a mesében
harmadnapra elindul a legkisebb királyfi
és megtalálja békává/kővé/kígyóvá
vált szeretőjét”
dörög az ég hideg van
és vihar lesz eső lesz
asztalomon vihar félkézzel a tintába
tenyerelek ujjaim között
szétfolyik a kék lé lassan izzadok
lenge szellő turkál hajamban
valaki rámkiált pirosat is adjál
a veríték csípi a szememet
mellemre folyik csiklintja ágyékomat
fogaim fehéren villognak fényük átcsúszik
a tintára megfesti beleharapok ajkamba
halványkék lé gyűl szájam szögletébe
úgyszintén mellemre folyik megfesti
valaki elfordítja a fejem
üstököm két kezébe fogja rázza rázza
vadul kiabál keze kékben fürdik
megfesti sápadt arcomat
elárvultan kuporgok lassan izzadok
rázzák a fejemet nem érem el lábujjamat
fogaim üvegesen csattognak
elárvult szalagok hullámszanak a léghezban
rázzák a fejemet fejemre fenekelnek
fulladok nem kapok levegőt
fenekemre fejelnek fejemre fenekelnek
kitartóan izzadok
„hideg van és vihar lesz valahol
esett a hó sűrű tömött sorokban

ereszkedett alá a nyári égbolton”
ellustulnak a legyek írom
a rezzenetlen szemű lovak megtűrik őket
tomporukon csak néha dobbantanak
egy-et-egyét lomhán
— még nem vagyok álmos és én neked
nem tudok már levelet írni
nem tudok tiszta szívvel örvendezni
a levélírás gondtalanságának
hogy kisbetűvel írom a nagybetűt
és nagybetűvel a kisbetűt
hogy telik telik előttem a papír

PIHENŐSZOBA

Bár mozdulhattak azok a bizonyos szálkák
befelé borulva és szertefutva ereimben,
alakít a formátlanságig, alakít
a kormos bölcsesség ideig-óráig.
(Ajtóm mögé ékeltem képedet, hogy
szobámba vonszold a felmetszett hasú
felhőket, hogy markomba vizeljenek,
ujjaimat marva le — hadd legyenek már
tisztá, én, a bibircsós kezű,
tisztá, mint temetőkertben a fák, levélen erezet.
Ajtóm mögé ékeltem képedet.
Hajnalban láthatod a koszorús,
kacér széplányokat, széplelkű hercegeket
mint zarándokolnak, menetelnek.
Láthatod: itt a falak összenőnek a nappal.
Tengernyi csörgő fazék hull homlokomra.)
Alakít a tudat, hogy magadba fogadsz,
száraz nyelvvel és tagokkal,
manipulálva vonalaimmal.
Ablakom rése bizonyosabb a kockánál (J. A.),
fénylik, mint egy tű hegye
mélyfekete lapon.
(Októberi eső dalol
a vízbe merülő üvegen.)

TÁJETIKA

aminővé a város
képe fog kocsonyásodni e lapályos estében
tükör fenekén
árnyékom lombja elfeketül
suttogva beszélek
helyben vagyok de a félelem innen
is kimar s a cérnaszálidegekkel
(benned a salak
s bennem hal-
latlan egy marék sóder)
kifoltoznak
mind az volt ami maradt
egy sor törölve egy olvashatatlan *ami kimaradt*
vastagon kihúzott sor — a nevem

magamról beszélek
hogymagára a figyelmet
véssétek jól eszetekbe
minden szavamat minden
mozdulatomra ügyeljétek
parázsló cigarettavéggel égetem ki
az újságlapot
s a betűk
mint hangyák a tűzfészekben
elégnek
gyakorlatias megjegyzések
utalások tanácsok kivégzések
szentenciák közbeszólások
főcímek és alcímek
kommentárok karcolatok glosszák

leplezetlenül éllel és nélkül
mimikrijátzsások szolgálkú
mosolyok

olykor kinézek
mások figyelik már légzésem
savó-szemekkel egy-egy résen
s másként figyelem én is magam

dombhátakba csapódnak az ólombetűk
föld mélyrétegében robbannak

HÁTSZÉL

P. J. emlékére

A révület legyezőszárnyakon suhan a sűrű sötétben, ahol a pince alvadt vérként, vagy mint a korom senyved a keresztgerendák alatt. Meztelen árnyként lapulsz rejtekhelyeden, minden pillanatban újraélve, újraálmodva a holdfény kisüléseit a könnyed hullámverésben. Már-már léptek közeledtét véled kihallani a leheletszerű ködből, a hang eredete után kutatsz, de mikor rajtaütésszerűen megállnak mögötted, beléd-nevelt fegyelemel meg sem rezzensz, bár előérzeted verítékbe borít. Csengettyűszirmú virágok csilingelnek alattad a martban, szúnyogok bolydulnak lomhán az ingovány fölött. Fertelmes kátrányszag, erjedő gyümölcs orrfacsaró bűze elvegyülve a kipárolt nedűk illatával. Burgonyával teli zsákot látsz egy homályos kamrában a felhőtlen tükör előtt, tányérnyomot az álmatlan homokban, két sivár szempárt, tengerészgyalogosok egyenruháját viselő embert, aki rágyújt. (Az örök-kévalóság kisugárzása foszforfényességgel vakít.) Néma pávák települnek a gyufaláng köré.

Virradatkor feléled a szél, megborzolja a szirtekre települő törékeny testű madarak csillogó tollazatát, meglegyinti az indákon tekergő, álmatlan majmokat, „hátszél, hátszél” sutogja az öreg halász, s menten kővé változik. Ilyenkor szinte megszeliődülnek a tajtékzó, bűgő hullámok, habzón mosódnak el a mélyvizek felnőtt áramaival, a lusta örvényléssel, s szinte észrevétlen áradnak be koponyaüregedbe, hogy hallgatásba torkollva fennmaradjanak az idők végezetéig.

MÁS IDŐKBEN

(Kütelki házak). Frissen meszelt falai máris foltosak, mintha salétrom ivódott volna a nedvesség iszapjába, s most az szívódna fel a földből a házfalrepedéseken keresztül, átütve a méz kérgén.

(A hajnal.) Így szítál az eső minden hajnalon, mielőtt még felneszelnél ágyadban, s ami hallatszik belőle, az az átforrósodott üveg mártózása, bugyborékolás, az a lassú örvénylés, ami talán mindent megelőz, a forrásából elötörő emléket éppúgy, mint annak végkifejletét, s ami végül belőle megmarad, hogy aztán még nagyobb erővel toluljon az agyra, minden időre otthagya lenyomatát, hogy zavaros, kifürkészhetetlen, dicstelen masszáját féreglárvák mállasszák szét, és ne lehessen másként felidézni egy hűgyszagú budiban, csak mint a bomlást, hullaszerű foszlást, a hosszú éveken át érintetlenül, letargikus rendben heverő, megfoghatatlan tárgyak oxidáló hatalmát.

Évek óta, ha csöppet sem domború melledet nekifeszíted a szélnek, vagy álmatlanul vergődve belesodródsz egy álom homlokterébe, a virrasztó árnyékokon is átvillan egy penge, s egy láthatatlan kéz mélyen a bordáid közé döfi, hogy kapkodó lélegzésed zihálássá torzul, csúnya krákogássá, majd hörgéssé, ami egy csapásra felszakítja a márványhideg szoba homályát, valószerűtlen fény ömlik el a plüsshuzatú, támlátlan székeken, a kárpitozott mennyezetről lelógó kristálycsillár szilánkjain szétesztődva, s mintegy felerősödve már a reggelt jelzi. Várod a pillanatot, mikor lenyúlhatsz a nadrágodért, de óvatosan, hogy senki a házban ne sejttesse meg szándékodat;

már húsz éve fixálják ezt a moccanásodat, tüdőöd sípolását a kifinomult érzékszervek odaátról.

Másfajta félelem ez, amely soká él a tüskés bőr alatt észrevétlen, de nyoma veszik a vakító fényben a zavaros álmok jávára, amely a káprázat páráiból szivárog elő cseppfolyósan napkeltekor, s míg félálomban hallgatod az eső lágy dalolását az üvegen, váratlanul elomlik, megpárásodik; kővé dermedt embert látsz a szellőkéstől kinyíló ablakban, de mintha emberemlékezet óta ott állna a derengésben. Későn jut eszedbe a folyó lotyogása, suttogása az öböl közelében, a lehorgonyzott gőzös oldalát nyaldosó hullámok, a kazán nyomasztó lélegzése. Mindegy már, a partraszállást is elfeledted, a vámosok ormóttan csizmái alatt nyikorgó kopott hajódeszkákat, melyeket most szálanként tép fel az emlékezet.

MÁR FÉL ÖT; VACSORAIÓIG
LESBEN ÁLLOK;
VÁROM AZ EMLÉKEZETBŐL
KIKOPOTT MOZDONYOKAT

Ruhámat — nem lévén hol hagynom —
magamon viselem.

Sorsom megpecsételtetett —
idő kérdése, s talán
temetkezési köntösömmé lesz.

Nem szeretem versemet.
Pórusaimban átázott betűk.
Nem látom csillagképemet.
A szél befalazza a csillagközöket.
(A kecske jegyében születtem
ezerkilencszázhatvanegyben.)

A verstől bőrkiütéseim lesznek.
Antipoétikus természetű allergiám
talán onnan ered hogy
elégették szerzeményeimet
miket csücsörített szájjal füttyültek
Székelykeve vízfejű hülyéi
egy ellenállás-szakító reggelen
mikor a gondnoknő fárasztott visszaköszöntgetéseivel.

Kifacsarodott tagokkal
moccanatlan várakozásban vagyok.
Várom az emlékezetből kikopott mozdonyokat.
Egy kimustrált kerékpár pedáljainak
sorozatkattogásait hallgatom.
Hallom, motoszkálnak a
kivénhedt csontok.
A világ már bezárta ajtaját.

Füst bodorodik, az égre száll (szól),
Fönt és alant nagy a sár (sor).
Árnyékom a küszöbön szunyókál.
(Olcsó cigarettától bűzlik a szám.)

A szobor játszi könnyedséggel lelép
talapzatáról, megkopogtatja
a dehumanizált jármű oldalát.
Hajnalban indulunk, hallom a suttogást,
földbe süppedő temető mellett visz utunk.
Utazás közben ajánlatos
a laza testtartás, jutnak eszembe
az intő szavak.
A levegőben bővület van.
A gyerekekben visszametszett ösztönök uralkodnak.

Ruhámat — nem lévén hol hagynom —
magamon viselem.

JÁTÉKDÉLUTÁN

JÁTSZMA

Két részre osztott elkülönített helyiség a
választófal mellett asztal rajta
sakktábla világos figurákkal
valaki kioson a résre nyitott ajtón
megáll az ajtó előtt
belebámul az ezüstös fényű reggelbe
hatalmasat nyújtózik nesztelenül
eltűnik a kert irányában
valaki belép az ajtón kimért
léptekkel végigmegy a szobán
fél kézzel egy nyaláb csalánt
szorít meztelen mellére leszegett
fejvel végigtekint a helyiségen latolgatva
az alkalmas helyet végülis az egészet
leszórja az ág mellé ráérősen
rátérdel egy spárgával jó szorosan
átfogja összekötözi fölemelkedik az
asztalhoz lép egyetlen széles mozdulattal
lesodorja a sakkfigurákat körülnéz tekintete
egy pillanatra megállapodik a kitért
ablakon behajtja az ablakszárnyakat
az ajtón át távozik
egy ember borzas üstöke bukkan föl
az ajtórésben
vizsla szemmel méregeti a szobát
habozva lépi át a küszöböt
szétnéz cipője orrával az ág alá
rugdalja a csalán-nyalábot szélesre tárja
az ablaktáblákat mélyeket lélegzik
megfordul a szekrényhez lép inget cserél

a szennyest belegyömöszöli egy nylonzacskóba
a zacskót elrejtí a fehérneműk alatt tekintete
az asztalra esik letérdel összeszedi a
szétszórt figurákat aggályos gonddal
fölállítja őket a tábla fölé hajol bólint
egy ideig nem mozdul még
akkor sem mikor egy tévesen fölállított
bástya az asztal alá gurul
majdösszerezzenmintakitgondolataibanza-
vartakmeg lassan megfordul az ajtó
felé indul de félúton
megtorpan megigazítja derekán az
inget begyűri nadrágjába a félfa melletti
homályos tükörbe pillant
ujjaival végigszánt csapzott hajtincsein
közelhajolva kitátja a száját
ujjhegyét végigfuttatja felső fogsorán
vicsorít majd
vonásait elrendezve leakasztja a
szögről a tükröt ingje alá rejtí
és elhagyja a helyiséget
fejét lehorgasztva egy ember lép be az ajtón
vállát egy köteg rőzse görnyesztí
a kályhához tipeg egy félfordulattal
ledobja terhét megkönnyebülten föl-
sőhajt kihúzza magát gondterhelt arccal
néz az ablak irányába elmélyülten
töprengve tanulmányozza a figurák elrendezését
az asztal alól előkeresi a hiányzót majd
egy hirtelen lendülettel földre seprí a
bábukat a bástyát pedig óvatosan a táblára
helyezi valahová középre nehézkesen
az ágyhoz biceg kétrét görnyed elő-
húzza a csalán-nyalábot behajtja
az ablaktáblákat kipakolja a szekrényt
a fehérneműk alatt ráakad a zacskóra

kiveszi belőle az inget szétteregeti
egy kopott karosszéken távozik valaki
azon nyomban belép végigmegy a szobán
tekintete az asztalra szegeződik összeszedi
a szétszórt figurákat aggályos gonddal föl-
állítja őket a tábla fölé hajol bólint
egy ideig nem mozdul még akkor sem mikor egy
tévesen fölállított bástya az asztal alá gurul
körülnéz tekintete egy pillanatra megállapodik
az ablakon odalép kitárja az ablakszárnyakat
megfordul a szekrényhez lép leveszi a szék
karfájáról az inget gondosan összehajtogatva
a nylonzacskóba rakja ezután szétrugdalja a
rőzsehalmazt rászórja a csalánt nadrág-
zsebéből gyufát vesz elő lehajol alágyújt
főlegyenesedik lassan megfordul az ajtó
felé indul

félúton megtorpan

a kapcsoló után nyúl föl kattintja a
villanyt

a szobában világos lesz.

(valaki átlőtte a buszállomás tetőszerkezetének
tartóoszlopára felfüggesztett óra

számlapját az emberek alapzatukról le-
lépni acélbéklyóikat eltépni képtelen
mozdulatlan szobrokká kövültek szinte
halálra váltan idéztek egy-egy mozdulatot
egy kisfiú pl. futtában torpant meg
megkésett mozdulata egyszer s
mindenkorra szabványformában ötötte
lendületét egy tenyér vaskeményen
belekulcsolódott/belefeledkezett egy
másik tenyérbe egy szempár egy másik
szempárba s mindez olyan volt mint a
mesében)

SEMMI SEMMI VISSZHANGZIK BENNEM A SZÓ

egy méla angyalt láttam a légüres térben
a semmi közepén fényes nappal meséli egy barátom
s mikor megpillantotta eltorzult arcmásom
(egy kirakatüveg előtt álltam éppen
s visszájára fordult bennem az idő)
az üvegről visszaverődő fényben
szárnyával arcomba csapott
hát nem tudja hogy én is mennylakó vagyok
nevezetes kistisztviselő méltatlankodtam
felső testtel előrebicsaklottam
fekete zuhanás volt ami következett
majd piros csattanás aztán semmi
semmi semmi visszhangzik bennem a szó
megállsz egy kirakat előtt
megpillantod eltorzult arcmásod
csalhatatlan jelét fizikai létezésednek
egy méla angyalt látsz a légüres térben
a semmi közepén fényes nappal
felsőtesttel előrebicsaklasz
arccal belecsapsz az üvegbe
fekete zuhanás ami következik
majd piros csattanás aztán semmi
az égvilágon semmi
nem értem
tapogatózva botorkálok a kapcsolóig
lekuporodok a szék mögé
konyakot töltök
„egy méla angyalt látok a légüres térben

a semmi közepén fényes nappal”
(még sohasem éreztem magam ennyire
gazdátlanak)

NEM ÉN VALAKI MÁS AKINEK HISZEM MAGAM

az elmulasztott ebéd babfőzelék
sertésoldalassal izgat
s a farukat riszáló ködök
az idegen szag
ha minden a helyén van

hogy mindent
elkövettünk a takaró alatt
már mindenki beszél itt
pedig hát semmi sem történik
délelőttönként a szemközti eperfa
ágainak szövevényén lebzselünk
álmosan nyujtózunk
szép időben
alszunk szinte fejbeverten vagy
lézengünk az utcahosszban
didergünk a hideg szobában
nincs bejárásunk többé abba a házba
hol mindig alkonyati félhomály van

— — — — —
még csak egynegyed háromra járhat
nem én valaki más
akinek hiszem magam —
gyűröm úgy össze markomba melled
hogy ujjaim is megernyednek
még érzem megdöntött tested
súlyát — — —
biztosan rosszat álmodtál

hallom valahonnan a hátam mögül
betakarlak az angyalok is megfagynának
így mezítelenül

JÁTEKDELUTÁN

méricskélek úgy mondja a bótos
két kezével is méri a levegőt
egyikből a másikba
egyikből a másikba
árnyéka tipeg földet seprő
köpenye angyalszárny-suhogású
mert angyalok jelenlétét érzem
nagy testük lenyomata
a téglapadlón elhintett lisztben
egymást melengetik
mintha lefekvéshez készülődnének
mintha csillagok bundájával
egymást takargatnák óvón
de a bótos ügyet sem vet rájuk
két kézzel méri a súlytalan levegőt
szennyes újságlapok zizegnek
töppedt ujjai között
minden tasakban egy-egy angyal

a lassú vonulásból kiszakadtak
a sorbanállók sűrűjében eltévedtek
műanyag zacskókba zárva
tetszetős csomagolásban

A VÁROS AHONNAN ELVÁGYÓDUNK

nézelődöm az új hídról mondjuk félig-
szívott olcsó cigarettával a számban
stílusosan hunyorogva
a közeli szeméttelen csípős illata
a kora tavasz tejszínű páráin elér
hozzám hogy lehelete szinte lebillent
megkapaszodom a barnára mázolt
vascső korlátban
tekintetemmel belefúródok
a köd zsíros fodraiba
a város ahonnan elvágódunk
a hegyek közé az erdőbe bárhová
erjedő néha csípős máskor
émelygően édes szagú

ALKALMATLAN ÉVSZAK

a csillagok szobadíszek
valahol a magasban
végeérhetetlen sakkpartik focimeccsek
majd egyszer lehúppannak a földre
mint fáról az elefánt
az égen csörömpölnek mégis
a rezesbanda indulót játszik
s a hangyák
egymásba gabalyodva
egymás útjait keresztezve
rohangálnak ide-oda
árnyas sétányon
az apró vörös hangyák a csillagközökben
öntörvényűbben megismételhetetlen mindez
nem a túlélés kényszere
nem is a veszélyérzet
irányítja körpályájukon cikázva őket
számukra a napfelkelte is osztályellenség
alkalmatlan az évszak

tavasziásra fordul az időjárás
lekerülnek az esőverte
naftalinszagú télikabátok
nyomasztó fellegek pillegnek a tükörben
felzúgnak az ódon bútorok
láthatatlan szújáratai
felpattannak az ajtók
remegés hullámszik végig a falakon
éjszakánként mikor megfordul a szél

AZOK

azok az őrült rohanások
neki-nekilódulások és a teniszpályák
a karcsú bokák ütészváltások
ritmusára himbálódzó emlő-játék
és még a méregzöld mező
árnyváltásai a nap minden szakán
az elképzelt és elkésett kar-
lendület a labda íve az
üdvrivalgás
az ámult csodálkozás
a képbe fagyott
mozdulatlanság

A TORONYRÓL

lisztfinom port
kavart a meleg szél
a megolajozott csigák
egyvégtében emelték
magasba a sziklatömböket
az emberek hallgatagon
nyúltak csákány után
lenn a téglaporos rossz levegő
tartományaiban
faszerkezeteken tartópilléreken
futkosva
a távolban terpeszkedett a
város térképszerűen vagy mint
egy geometriai feladvány
szabályszerűen megrajzolva
még csak nem is sejtették
hogy nem védfal emelkedik ott
isten és az eleven világ közé
csupáncsak egy nagyra méretezett
csirkeól

MOZGÁSGYAKORLAT

A TÉNYLEGES ELTÁVOLODÁS

Ha otthon van. Benyitok, kopogás nélkül,
a megroggyant kertkapu felől
közelítve.

Szót kell ejtenem a plakátokról. Falra,
deszkakerítésre ragasztott, jókora, lepény
nagyságú, ólomszínű plakátok ezek, reménytelen,
rongyos plakátok, miket a szél rojtoz, gyötör
óráról-órára, odalapítva a kerítés szürkéjéhez,
majd elcibálva onnan, s idővel talán a levegőégbe
emeli valamelyiküket, a tükrös nap alá, végtelen
némaságba, a nyitottság felé, a fák zöld kupolája
fölé, kilopakodva, látókörünkből tárgyi jelenlétüket.
Így hát a felhők is megnyugodnak, nem pisilják le
többé Verszi bácsi keménykalapját, visszavonulnak,
fáradt hegy-kikötőbe települnek, aholis
határkő-jelleget öltenek, hisz a világvégi
szakadékokon túl (hol lábunkat lelógatva
csöndben elmélázhatunk) a hangok
buborékokként pukkannak szét, s a
mindenség csapzott madár szíveként
lúktet.

Meglephetem, amint nevetséges, térdig
érő klottgatyában ébresztgeti a tüzet,
miközben a tűzgyújtás mesterségéről, fortélyairól,
mi több: művészetéről medítál. Begömbült, kampós
ujjal matat a benzinezett csutkák alatt,
kézelőjére rátapad a kihűlt hamu, mikor egészen
furcsa dolog történik: egyhelyéből emelkedni kezd,
alig észrevehetően, de kétségtelenül, ha egy
centiméternyit is, de vertikális mozgásba lendül, nem is

lendül, de elmozdul otthona (kutya, macska, anyám tyúkja) közösségétől. A tényleges eltávolodás alig egy arasznyi, szinte csak átmeneti, amelynek talán ő sincs tudatában, hisz ahogy elnézem vattaszerű lényét (feledjünk most fakoronákat, házfal-vonulatokat, színátmenetet; értesüléseink most minderről hézagosak, hisz fal, falak választanak el bennünket e roncsolt hónapos szobától, nemcsak a pusztta távolság, mert ez a „teremtő képzelet” szempontjából nem is kérdéses, de az anyagszerű léten átszivárgó fénysugarak nyomán csak a csontozat harmonikus váza rajzolódik ki), nem érzem emberközelségét, de gyanútlanúsága lerí testhelyzetéről, ami változatlanul nyugalmat sugall.

— *öregapám, éhes vagyok, szomjas vagyok.*

— Szerencséd, hogy öregapádnak szólítottál. Mert máskülönben rögtön törnél, fát aprítanál, az ezredfordulóig tüzet ennél.

Meglephetem. Most, hogy kampós ujjai között gyufát sercent, világlani kezd a szoba, rivaldafénybe kerülnek a cserzett nyúl-bundák, a fal erezete, a bezúzott üvegű ablak padkáján sunyító pipacsszínű csésze, repedezett cseréptál, a sarokban lappangó, sajátos szagú káposztáshordó. Közelebb húzódik a tűzhöz, csikorogni kezdek magam sem tudom, hogyan sikerül, mint egy kihűlt szemű, nagytestű madár.

— Szerencséd, hogy öregapádnak szólítottál.

Most már. Föláll, nem meglepetésszerűen, de lomhán, az erős fényben hunyorogva, düledt szemét rám vetve (vagy tanácstalanul mered maga elé?) Teljes súlyával a levegőre áll, kitekint az ablakon. (A föld síkja a társadalmiság talaja, a létezés sebe, egyedüli kilátópont a valóságra.)

(Mit sem tudok róla. Belülről ismerem. Szereti a fákat, az elhullott madarakat, szereti Tandorit, továbbá és nem utolsósorban a macskáját.)

Tehát ajtót nyitok. Belépek az ajtón át a szobába. A leskelődés szégyenének pírját érzem arcomon (megtudni, átlátni mindenén és mindenkin, leleplezni, arcomon átsüt lelkem szándéka stb.) Az öreg túl rövid beszélgetési időt engedélyezett, így hát kabátomat magamon hagyva, zavarodottan álldogálok a szoba közepén. A felesége feltehetően már nem él. De él. Elősomfordál ő is valahonnan, leül velem szemben. És beszélgetünk begubózva, mi, zakatoló szívűek. Kisvártatva zsebembe nyúlok, vaskos kéziratköteget húzok elő. Olvasatlanul egy halom könyvre helyezi. A hibákat most, itt és nekünk kell megvitatni, próbálok érvelni, de hasztalan: a társalgási idő lejárt. Hercegi mozdulattal bocsát el. Állandóan a földet nézte. Talán átlátott a föld rétegein, talajmintát vett, hisz belefáradt a mesélésbe, lócán ült és pipázott, mind följebb vonta valami a levegőégbe. Talpalatnyi föld sem volt már alatta.

MOZGÁSGYAKORLAT

Odadugtam az orrom a réshez, szimatoltam, csiklandozott a frissen pörkölt kávé illata. Aztán odahaza már Al nyitotta ki a hálószoba ajtaját, ő tartotta magasra a kispárnát, míg az ablak is becsukódott, míg minden bezárult a szemem előtt.

A bejárónál nagybátyám mesélt régi históriákról. Legtöbbnyire újraélesztette gyermekkorát, komolyan, szertartásosan, felsőbbbségesen, higgadtan, másnaposan. Anyám a virágcserepeit, kedvenceit rendezgette az ablakpárkányon, szemébe hulló haját néha ideges mozdulattal hátrasimította, igazított valamit a virágállványon. Mit gondolhatott közben, nem tudom, nem szerette a pofázást, de hallgatólagosan beleegyezett, hogy nagybátyámnak el kell játszania a lélekkitárást, sőt szinte hallgatásával kényszerítette a „szép idő” kisajtolását, hogy a szóáradat végén, a lélegzetvételenyi szünetben, megjátszott ámulattal, a vizeskancsót majd kiejtve a kezéből, kék szemét kikerekítve felkiálthasson: „De Károly, hisz nincs pénz a háznál!”; de azért, már elmenőben, néhány bankót csúsztatott a „Kari” markába. Azt mondja „buá”, és nyerít, idegbajos, annyi szent, talentumát már a túlzásba viszi, ezt nagymama is megmondta. Képeket árul, sótlanokat, ízlésteleneket; éppoly műértő, akár én, vagy te. Pojácá. Csengőket aggatott a hajába, ablakfüggönyökről lefejtett fodrokat varrt kabáthajtókájára, így aztán úgy fest, mint egy udvari bolond. Ha nem találkoztunk emberekkel, boldogok voltunk. Az öreg, az „ortodox” vallás megszállottja, mintha nem is közülünk származna, néha még puszta megjelenésével is ideges vibrálással, feszültséggel, terhelte a levegőt.

„Még majd ideszokik” — zsörtölődött apám, mert ő aztán híján volt minden szívjóságnak. Mert tény, hogy nagypapa, mindig olyankor szokott érkezni, mikor idegeink elcsitultak, s álmosan ropogtattuk csontjainkat, ebéd után, s igazán meglehettünk volna önélküle is. Már kifelé tartott az „öreg”, s Al finnyásan felhúzta az orrocskáját, „bides, bides” — suttogta kétségbeesett arccal, „ópapi bides” Többé nem jöhet ide, majd kibéreljük azt az istállót Géza bátyánknál, ő ajánlotta, csinos kis szobácska lesz belőle. Papa igazán mindennel törődött dolgavégeztével.

Al kiegyenesedett a méretére szabott zsámolyon, a plafon felé emelte kezeit, s sírórohamot kapott. „Cukojkát, cukojkát!” — sikított, valósággal elkábult, transzba esett, remegett, s ha megkapta, amit kért, szájához szorítva cuppogott. „Kisz külön, hisz emberkéje mamának!” — hízelgett neki mama, letörölte arcocskájáról a könnyeket, s még mindenfélét gügyögött a fülébe.

(Öregapa különválása elhatározás dolga volt, nem ért váratlanul, ellenkezőleg: „az öreg” már régóta eltűnően volt családunkból, most viszont megtörtént, hogy akkor láttuk viszont Allal, mikor elmentünk hozzá, nem látogatóba, hanem, mint ingatlanjainak örökösei, az ezüst evőkészletért. Azt mondta: „szép tiszteletadás”, és másik oldalára fordulva elaludt.)

Al, ha fájdalomcsillapítót erőszakoltak belé, szintúgy üvöltözött, visszaöklendezte, mint mindent, ami nem tetszett neki, „nem kérek, nem kérek!” kiáltozott, ha csak az ajkához közelítették a pirulát.

S mikor már nem létezett, elmaradt a kis zsámolyról, már én sem tudtam a csillapítószeret lenyelni, kiejtettem a nyelvem alól.

(Készülődünk, mintha már holnap el akarnánk utazni valahová, mindjárt, azonnal, valamennyien,

elkopárodtak a falak,
eltűntek a fényképek róla,
minden bútordarabra bútorhuzat került.)
„De biztosan látod-e?” Valóban láttam,
felkapaszkodva az utcára nyíló földszinti
ablak párkányára, belesve a leeresztett roló
résein, de az is igaz, hogy Al — akár
egy kegyvesztett — még semmit se láthatott,
hiába ágaskodott, csöpp termete hasztalan
feszült neki a falnak. Nézhettem, amint
dörgölőzik egyik a másikához, láthattam
meztelen bőruket, ami mögött semmi sincs; mily
védtelenek. „Mit látsz?” Átlátszó embereket, az
igazat megvallva, Al, sőt talán nem is párzás ez,
csak mozgásgyakorlat.

KÖZBEESŐ TÖRTÉNET

Ruhadarabokat rakosgat egy kartondobozba, de a hasamban már ugatnak a kutyák, fogom meg a szoknyáját, nagyapa rámmordul („*Milyen habaréknyelven beszél ez a gyerek?*”), kiismerhetetlenül motyog maga elé, mindig is; anya rendre int. Al a kemence padkáján kuporog (a kemence a toldaléképület lebontása után is megmaradt), gyufás-címkéivel foglalatoskodik; akárhány van neki, mert számukat mindig megkétszerezi, megháromszorozza, megsokszorozza, ha kérdezik, vakvéletlen, hogy mit fog válaszolni. Pontatlansága — enyhén szólva — vérré vált rossz szokása, mondta róla apa, lóköető lesz belőle, mert ilyen, ő viszont pilóta szeretne lenni. Egyszer már légiharcot is vívtunk: tönkreázott madarakat fogdostunk össze egy felhőszakadás után...

Vagy leült, vagy fölállt, — de föl, ténylegesen is fölállt a nádfonatú székre —, egy-egy összecsapás szünetében a légiharc esetleges kimeneteléről beszélt, az íratlan harcszabályzat érvényben tartásáról. Az egyik nem tudott fölszállni. Mintha őt nem is érdekelné az egész balhé, behúzta szárnyait, megroggyanva lapított az egyik átlósan lejtő gerenda tövében. „*Repülésre alkalmatlan* — jegyezte meg szakszerűen Al —, *műszaki hibája van. Majd előkaparom.*” Ezzel az egyik kihegyezett bottal irritálni kezdte a „disszidáltat”: csőrét ütögette, tollát borzolta. A padlón veszteglő madár pár centimétert topogott előre, de ott újra lelapította a farkát, mintha súlyzókkal egyensúlyozna. Ekkor Al egy váratlan mozdulattal a hátára fordította, a bot hegyét keményen a madár bögyének szögezve. Jól bevált módszer ez:

a madár (alaktalan tollcsomó) egy ideig fetreng, vergődik, miközben fokozatosan elveszti helyismeretét, s megszabadulva — már madárösztönére hagyatkozva — egy hirtelen rebbenéssel a világosság felé röppen, nekiütődik az üvegnek.

Házikabátban ül a sámlin, nagy buzgón egy Zetát bont ki, odanyújtja apának. Rágyújtanak ők, a zakatoló szívűek. Nagyapa mondta: „Zakatol a szívem.” Apa öregapa negációja, habár ő is öreg-forma, mint ahogy én is Al negációja vagyok; csak kényszerből lettem, ill. lett ő az én testvérem, de lehet, hogy csak megálmodtam Alt, vagy ő álmodott meg engem. Sohase szűnő aggodalmunk: valaki elröppenő álmában létezőnk csupán.

Rálátok az ablakon keresztül a szomszéd háztetőre: az üveg furcsán torzítja a kinti világot.

— Ám lehet — mondja apa —, hogy csak a védőfesték pattogott le, két hónapja kentük le.

— Esőzések voltak.

Egész nap esett. Csillogott a kövezet. Előtte égettünk.

Égett a gaz. Láttam túlon a füstös falat, anyám mondta, égetni kell, a szél mindent összekavart, a februári égen kirajzolódtak a fák, légpárnába merült a füst. A kései nap a háztető mögé biccent, elkenődött valahol. Fenekem alatt a kövezet felmelegedett,

néztem a felvezető lépcső korlátjának csigavonalát, fülem mellett a falba épített márványlapról visszaverődött a fény.

Láttam a falat.

Egy-egy foltját világosan láttam.

Vak rések a falon, a repedések finom erezete, mindezek fölött vért is láttam kiserkenni belőle, ha közvetlenül előtte ültem.

Engem nem szeret a fal, homlokán árnyékom
teher.

Mindig feszélyeztek a terek, fületem sértette
a galambok röptének zaja. Elhúzódnék a faltól,
mondanám: „én”, de nem tudnék elrejtőzni sem
magamban, sem a sötétségben. Ültem, hátam a
cementes falnak vetve. A szürkületben fehérlett
a szárítókötél.

— Csak a védőfesték pattogott le.

Nagyapa alig ízlelte meg az ételt. Összekulcsolta
ölében a kezét, szálegyenesen ült a karosszéken,
szinte szertartásszerűen. Alba nem lehetett bele-
parancsolni a falatokat. (Veleszületett tulajdonság
a makacosság. Senki sem érti ezt a tiltakozást,
öröklött rosszat, amellyel a kényszer ellen
védekezik.) Így kerül sor kenyértörésre minden
ebédnél közte és anya közt. Al mindig éppencsak
hogyan eszik. Én is így, csak kissé meggyőzőbben.
Úgy ülünk itt az asztalnál, gondoltam, mint
valamilyen záróünnepélyen... Pezsgő, miegymás.
Érkezik a vendégsereg: PARÁDÉS, lovas bevonulás.
Pózolni szerető, előkelő selyemfiú, minden remény
nélkül, fáradtan: „Hiába minden”. Mily nehéz ez.
Némely nő még lágyabb lett, leplezetlenül
disznólkodik. Ebben a fergetegben. Minden hatalom
a gazdagságé.

Szépen leporolhatta a vasakat. Betegsége önzésében
ezt is az utolsó napra hagyta, gondoltam. Úgy tűnt,
nem csak a kályhát, de már-már az eget tisztogatja
a tollseprővel, karja a fagy-karistolta felhőkig
ível. Odafönt Szt. Péter megnyitja előtte az égi
kapuszárnyakat. És nincs többé nagyapa. Volt, nincs.
Odafent van aratógép is, lehet szántani, boronálni,
vetni, egész biztosan — mesélte.

— Mikor a történet kezdődik, majdhogynem minden

más befejeződik. Csak álom és álom és álom.
Valamivel sötétedés előtt sétálni kell.
Ráhangolódni — ha csak külsőleg is — a némaságra.

AMI KIMARADT

Tönkreázott rongydarab az ablakpárkányon.
Látom. Az istállóudvaron a fanyalgóan kérődző tehén
másodízben is elfarol a szépen szecskázott ízikrakás
mellől. Vashideg már a reggel ha eleven, kesztyűtlen
kézzel érinted a kapukilincset, az ujjaidra forr,
vágni lehetne a ködöt, egy pillanatban van
minden, ugyanaz és mégis összefüggéstelen,
emlékezet előtti, de megmásíthatatlanul
van, akár úgy, hogy választhatok is két
lehetőség között, vállalva az átlényegülés
előzetes kockázatát is.

Látom nagyapát, amint az istállóajtó el-
torlaszolásával pizmog később emlékezek is
rá, miközben egy ideges félfordulattal elhessegeti
a keze ügyébe kerülő söprű-csonkkal a felocsúdott
tyúkokat. Ködfelhő veszi körül deresedő üstökét, s
így átlényegülten, megistenülten becsmérli a
szárnyasokat. Mindezt látom, Al, de képtelen
vagyok a dolgokat a helyükre rakni, mint az
apróvadak, megszöknek tőlem, szétszélednek,
de az is lehet, hogy ezek a roskatag, rozzant,
föld elnyelte gazdasági épületek, a megvemhedt
bejáró utaikkal, a tornyosan rakott, de idővel
lekonyult, kitámasztott kazlaikkal, feljáróikkal
egyszerűen csak kiszakadtak belőlem, s ami azelőtt
egy volt velem, hisz örökségül kaptam
volt, most végzetesen megosztódik.

„Most az átláthatatlan, tejüveggel berakott elő-
szobaajtó előtt, ott állongunk, de lehet, hogy csak
egyedül várakozom az ajtónyílásban.”:

(Rongyok.) Hónapok múlva kiismerhetetlen ravaszsággal ide rejtette el a palackját, később a padlásfeljáró odújába a feslett ingjeit, „hogy azt ne foltozza meg már senki se”, hisz az első öltés, érintés után úgyszétfoszlanának, a paprikamérő fakanalat is hasonló érveléssel dugta a vizeshordó alá, „így mentve meg a pusztulástól azt, amire a jövőben még szüksége lenne, ha kirúgják őt innen”.

(Szerszámok.) Egy fejszenyél meredezik a csupasz tuskóból, mintha belefagyasztotta volna valaki, tűzifa egy rakáson, jól kitervelten, kereszt formájúra rakva. A baromfiudvart keretező deszkakerítés tövében felemás lábbelik. Odébb még ennyi sem: megkérgesedett cipőnyelv kunkorodik, gyámoltalanul. „Al.” Isteingazából szerettük a ceremóniákat. Ránk vall, hogy öregapa kivonulásából, „túladásából” is egy valódi ügyet kerekítettünk. Örömmel elszedtük mindenét, amire ráakadtunk, gyűjtögettük az ingjeiről leszakadt gombokat.

TARTALOM

(HOGY ITT VAGYOK ...) 5

CSONKA ARCOK

P. J.	9	
Éppen ezért	10	
M. F.	11	
„Hidegpróba”	12	
Hajnóczy Péter villamosozik		13
Pázmány levele P.-hez	14	
Nem-ze-dék-ék	15	

PIHENŐSZOBA

Pillanat	19	
Tél ha jön	20	
Mementó	21	
„Mint ahogy akkor sem...”		22
Pihenőszoba	25	
Tájetika	26	
Hátszél	28	
Más időkben	29	
Már fél öt; Vacsoraidőig lesben állok; Várom az emlékezetből kikopott mozdonyokat		31

JÁTÉKDÉLUTÁN

Játszma	35	
Semmi semmi visszhangzik bennem a szó		38
Nem én valaki más akinek hiszem magam		40
Játékdélután	42	
A város ahonnan elvagyódunk		43
Alkalmatlan évszak	44	

Azok	45
A toronyról	46

MOZGÁSGYAKORLAT

A tényleges eltávolodás	49
Mozgásgyakorlat	52
Közbeeső történet	55
Ami kimaradt	59

P. NAGY ISTVÁN
ALKALMATLAN ÉVSZAK

Forum Könyvkiadó, Újvidék, 1985

A kiadásért felel Bányai János főszerkesztő / Recenzens: Fekete J. József
/ Szerkesztő: Kovács-Ács Károly / Fedőlapon Penovác Endre rajza /
Műszaki szerkesztő: Szilák Ibolya / Korrektor: Papp Julianna, Fehér
Mayer Mária / Példányszám: 800 / Készült a Forum Nyomdában,
Újvidék, 1985

